

ANTJE SZILLATOVÁ A JAN BIRCK

TRAJER FERDA

NEJVĚTŠÍ SMRAĎOCH

bambóok

VELKÉ PÁTRÁNÍ ZAČÍNÁ!

bamb**ook**

Antje Szillatová

a

Jan Birck

uvádějí:

Antje Szillatová a Jan Birk
Frajer Ferda – Největší smradloch

Přeloženo z německého originálu Flätscher – Die Sache

Stinkt! by Antje Szillat, illustrated by Jan Birk

© 2016 dtv Verlagsgesellschaft mbH & Co. KG,

Munich/Germany

Lic.:Agentur Dr. Ivana Beil, Schollstr. 1,

D-69469 Weinheim

www.dtv.de

Translation © Tereza Těšínská, 2020

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou BAMBOOK

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

obchod@grada.cz, www.grada.cz

tel.: +420 234 264 401

jako svou 7562. publikaci

Překlad Tereza Těšínská

Jazyková úprava a korektura Radka Svobodová

Odpovědná redaktorka Olga Tesařová

Grafická úprava a sazba TypoText

První vydání, Praha 2020

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.

© Grada Publishing, a. s., 2020

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

ISBN 978-80-271-1514-3 (ePub)

ISBN 978-80-271-1513-6 (pdf)

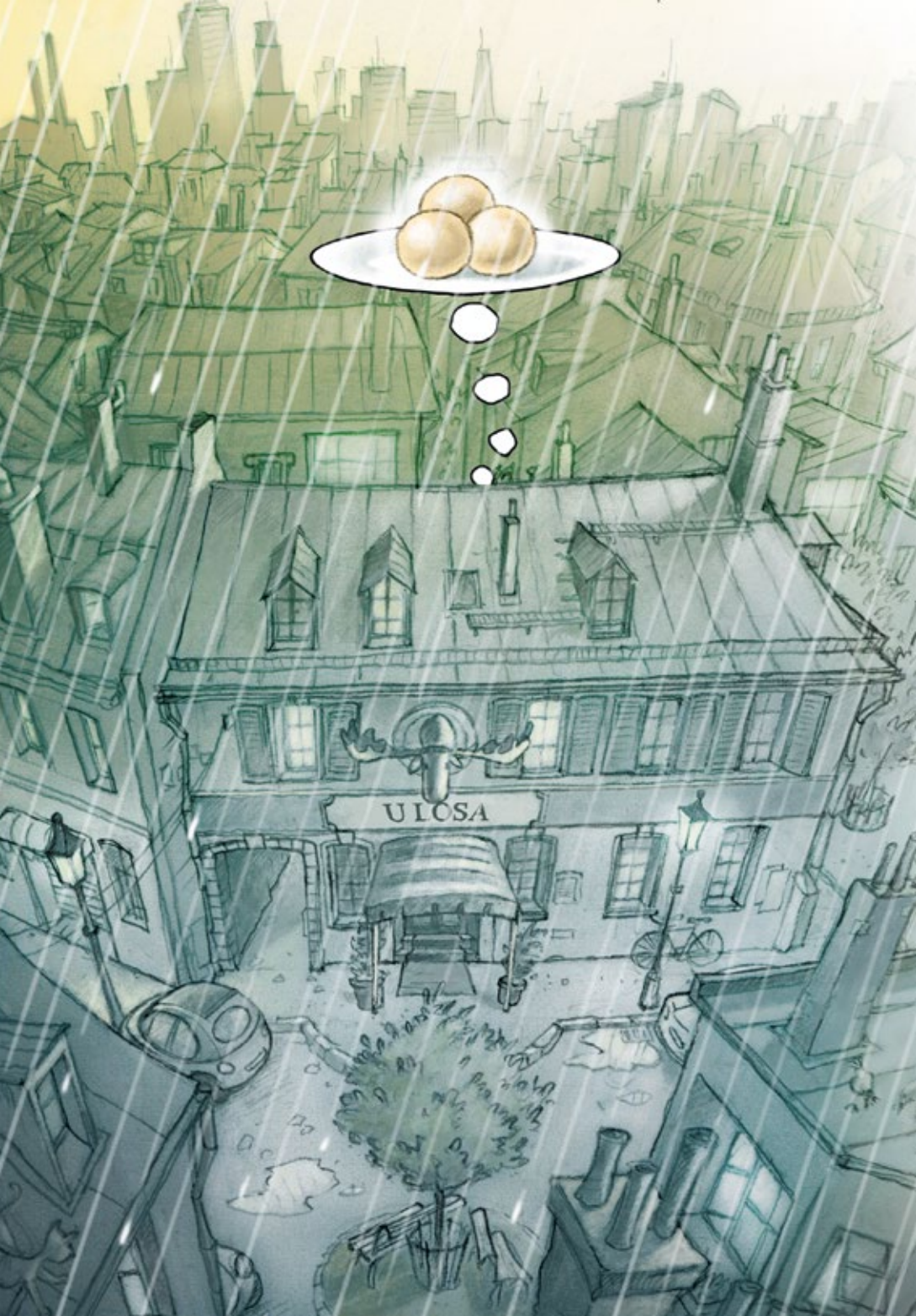
ISBN 978-80-271-2524-1 (print)

FRAJER FERDA

Největší smradoch

ULOSA

Jednoho deštivého rána jsem se celý uzívaný nemohl vyhrabat z postele. Po protažení, jedenácti dřepch a sedmi klicích mi začalo pořádně kručet v břiše.

HLAD!

„Lose, už běžím!“ zvolal jsem z plných plic a opustil svůj tichý domov.

K snídaňovému baru restaurace *U Losa* to bylo jen pár kroků.

Zvedl jsem ramena k uším a vyběhl do deštivého počasí.

O pár vteřin později jsem už otevíral první víko – a skoro jsem upadl.

„Sakra, co je krucinál tohle???“

Podivně to smrdělo – a ještě mnohem podivněji to vypadalo... Každopádně to ale leželo v mojí oblíbené popelnici, kde bývají houskové knedlíky a další lahůdky!

Na tomto místě bych měl asi poznamenat, že fakt miiluuuju houskové knedlíky! Není nic, co by můj neustále kručící žaludek dokázalo potěšit víc než tyhle hladoučké věcičky.

„Třeba jen špatně vidím,“ brblal jsem si pod nos. „Hodně špatně!“

Musel jsem si to nějak vysvětlit. Tohle bych totiž v žádném případě nejedl.

Měl bych dát kuchaři Bobovi ještě poslední šanci, než si na něj půjdu stěžovat. Je to špičkový kuchař. Koneckonců si myslím, že mýlit se je lidské – tak nějak jsem to aspoň kdysi slyšel. A já určitě nebyl žádný nelida.

Popoběhl jsem tedy k další popelnici. Právě když jsem se ji ale chystal otevřít, rozrazily se zadní dveře u *Losa*!

„Zatracená krupice! Už toho mám dost!“

Ouvej, ten hlas jsem dobře znal. Ještě nikdy ale nerachotil tak nebezpečně blízko mého ušního bubínku jako teď.

Bleskurychle jsem se za ním otočil, přikrčil se, elegantně se vynořil ven, upaloval jsem do strany, vyskočil nahoru, uháněl jsem, co mi nohy stačily – když vtom jsem zaškobrtl a zasekl se. Určitě to bylo tím, že jsem měl prázdný žaludek.

To je přece jasňačka!

Protivný – a také velmi nadaný – kuchař Bob mě ale chytil.

Já ti ukážu, ty lumpel!

KLOP

ŠUP

Lumpe? Tak to prr, nadávky tohoto typu si vyprošuju, proběhlo mi ještě rozhořčeně hlavou. Pak mě už obklopila tma.

Noční čerň – zatrpklá černota – děsivý výhled do temnoty!

„Tatiii,“ ozval se o pár vteřin později někde poblíž dětský hlásek. „Budou dneska k obědu houskové knedlíky?“

„Tondo, teď mě nech. Právě jsem chytil tu ztracenou kočku!“

KOČKU??? Co prosím???

„Kde?“

„No tady, mám ji v pytli na brambory!“

Zatraceně! Trčel jsem chycený v nějakém laciném pytli.

Jak potupné.

Jak trapné.

Jak hrozné.

A ten pytel mě škrábal tak, že jsem z toho málem zešílel.

„Já ale nic nevidím. A co ty houskové knedlíky? Včera taky žádné nebyly.“

Aha, takhle to tedy bylo. Můj oblíbený pokrm totiž na jídelníčku teď vůbec nebyl. A ještě něco se mi honilo hlavou navzdory mému bídnému zajetí. Tenhle Tonda, kterého jsem dosud znal jen tak letmo od vidění, je očividně stejný blázen do houskových knedlíků jako já.

To muselo být znamení!

Vší silou jsem se vyhrabal z pytle. Byl jsem pevně odhodlaný ukázat Bobovi, že nejsem žádná blbá kočka.

„Tondo, pomoz mi přece,“ nadával kuchař.

„Jsi si jistý, tati,“ zapištěl Tonda, „žes chytil kočku? A co s ní máš vlastně v plánu? Snad ji nechceš upéct?“

„Nesmysl, jasně že ne. Jsem koneckonců špičkový kuchař. Ten dobytek půjde do útulku. Nebo

do zoo. Nebo tu potvoru odnesu do cirkusu, který právě hostuje na předměstí. Hlavně ale daleko, pořádně daleko od našeho dvora!“

Nasucho jsem polkl. Měl jsem být vyhnán ze dvora? Vyhozen ze svého milovaného domova? Daleko od nejmilovanějších knedlíků?

NIKDY!

Můj vztek rostl, propůjčil mi netušenou novou sílu, která vyústila ve smradlavou palbu. **PUF!**

„Co to tady ale proboha tak strašně smrdí?“ zachraptěl kuchař Bob.

Na poslední chvíli jsem uviděl světlo na konci tunelu... ehm, pytle, a vyřítil jsem se pryč.

Nepřemýšlel jsem dlouho kam. Moc možností nebylo. Přesně řečeno byla jen JEDNA!!!

„Uááá,“ udělalo to tiše, když jsem vklouzl do Tondovy nohavice. Chytil jsem se jeho nohy

